

28.4.2016

עלון יחיעם

גליון 274

עצמאות 69 ★ ילדי גן דרור מקדמים בברכה את יום העצמאות

שלום לכם,

לאחר היעדרות ארוכה מהרגיל, אנו חוזרים עם עלון במתכונתו החדשה. מצאנו לנכון לשדרג את העלון, הן ברמת הנראות והן ברמת התוכן ולהוציא אותו מעכשיו במתכונת זו. מאחר שזה דורש עבודה רבה ומשאבים רבים יותר מהעלון במתכונתו הקודמת, נגדיל את המרווחים בין העלונים ונוציא עלון אחת לחודשיים. אני קוראת לכל החברים והתושבים, לתרום ולהשפיע על תוכן העלון. אם יש לכם סיפור אישי, אם אתם חושבים שלשכן/ה או לחבר/ה שלכם יש סיפור אישי שיעניין את הציבור, אתם מוזמנים לספר לי על כך. אם ברשותכם חפץ או תמונה שיש מאחוריהם סיפור מעניין, אתם מוזמנים לספר לי גם על כך. אם מי מכם רוצה לכתוב בעצמו, שיר, סיפור, הרהור או מחשבה,

אתם מוזמנים להעביר אלי את מה שכתבתם. נפרדנו מכם בראשית השנה הלועזית החדשה ואנחנו חוזרים ערב יום הזיכרון והעצמאות. בישראל, כמו בישראל, אין רגע דל. או סקנדל, או פסטיבל. כתמיד, אני מבקשת להודות מאד לזיו לבני ואנשי הארכיון, יואש ושוש, שכל פנייה אליהם נענית במאור פנים ובנכונות לנחור, לחפש ולמצוא.תענוג. פנינו אל הרכנת הראש וההתייחדות עם זיכרם של החללים ועוד בטרם יתיבשו הדמעות, כבר נצית את המבצר בכתובות האש המסורתיות, המרהיבות ונחוגג. חג שמח!

קריאה אהנה, רוג' כהן

תוכן העניינים

דיווחים שוטפים משולחנם של גולן רוזנברג, ירון פוקס וחיים גנים - עמ' 3-7

יעקב גוטוביץ ז"ל - אסטל מספרת על אחיה שנפל לפני 46 שנים במלחמת ההתשה בתעלת סואץ - עמ' 9

אי שם בבודפשט הרחוקה מציגים את הקיבוצים שנסדו על ידי הונגרים. ביניהם גם יחיעם וגם ספרה של יעל נאמן - עמ' 10

אביבה ויינברגר מתחברת אל ילדותה של אמה, אל שורשיה ואל העבר. מסע מרתק למולדת שהפכה לגיא הריגה - עמ' 12

50 שנה למלחמת ששת הימים. חיילי יחיעם בחזית. הד"שים והדאגות, הילדים הקטנים והירידה למקלטים - עמ' 14

נפרדים ממרים לוי ז"ל. אמא, סבתא, חברה, שהשאירה אחריה משפחה לתפארת - עמ' 16

כשהנכדים מבקשים לשמוע שוב ושוב ורוצים לדעת הכל על העבר - "סיפורי סבתא" מאת: חוה ילון - עמ' 18

עלון יחיעם • אפריל 2017

כתיבה ועריכה:

רותי כהן | 052-3750050
rutcohen@ywchiam.org.il

עיצוב:

סוזן רז | 050-5602549
suzannoam@gmail.com

הדפסה:

בי-דיגיטל
בני: 050-3166690
b_digi@netvision.net.il

נַעֲגוּעַ אֵינְסוֹפִי

מאת: רחל שפירא

לְמַצוֹא אֶת הַדָּרָה,
לְהִיּוֹת רְאוּיִים.
לְזָכּוֹר וּלְשָׁמוֹר
וּלְדַבֵּק בְּחַיִּים.
יָמִים וְשָׁנִים
מְשֹׁאֲרִים סִימָנִים,
צְרוּבֵי הַשְּׁמוֹת,
הַבְּעוֹת הַפְּנִים.

לְמַצוֹא אֶת הַדָּרָה,
לְהִיּוֹת רְאוּיִים.
לְזָכּוֹר וּלְשָׁמוֹר
וּלְדַבֵּק בְּחַיִּים.

לְפָקוּחַ עֵינַיִם
כָּל יוֹם מְחַדָּשׁ
גַּם אִם מַעֲיָן
הַדְּמָעוֹת לֹא יָבֵשׁ.

הַנַּעֲגוּעַ אֵינְסוֹפִי הוּא
וְלַעוֹלָם לֹא יַעֲזוֹב.
הִרִי הוּא חֶלֶק מֵעֲצָמֵנוּ
בֶּן מִשְׁפָּחָה חֶבֶר קָרוֹב.

משולחנו של גולן רוזנברג - מנהל אגודה קהילתית

תודה לכל מי שלקח חלק בשבוע המאתגר ובעיקר המלמד שעברנו. אכן גילינו שיש עוד הרבה נושאים ודברים שניתן לעשות הן ברמה האישיה והן ברמה הקהילתית, בכדי להיות בריאים יותר.

טו' בשבט

בתום טקס חנוכת תשתיות בנים, נטענו ביחד, ותיקים

משפחות וילדים, את שדרת המייסדים, לאורך כביש הכניסה החדש והמחודש.

יום השואה

את יום השואה והגבורה ציינו בטקס אחר ומעניין מאוד, שאפילו התקלות הטכניות לא יכלו לו, שהוביל יוחאי וחשף אותנו לבלדה של מאטהאוזן. למחרת בערב התכנסו לא מעט חברים במועדון, לשמוע את עדותו האישיה של משה למפרט, אביו של אבישי למפרט, חבר ההרחבה מזה 3 שנים.

טקס אזכרה לשיירת יחיעם

כמידי שנה התקיים טקס האזכרה השנתי לחללי שיירת יחיעם. השנה, בהשתתפות יאיר ארגמן, ממיסדי הקיבוץ וחיים גנים, מנהל הקהילה. הייתה לנו הזכות להיות חלק מהטקס המרשים והמכובד שמארגן על ידי בית הספר התיכון גליל מערבי מזה שנים.

וועדות והתנדבות באגודה הקהילתית

למרבה השמחה, לאחר תקופה ארוכה, החלו לפעול שתי וועדות משמעותיות באגודה. ועדת קליטה וועדת איכות הסביבה. ישנה הירתמות יפה של חברים שהתנדבו להיות חלק מהעשייה בתחומים השונים וכבר החלו הוועדות בתוכנית שנתית, כל אחת בתחומה, לשפר ולייעל את הקיים.

לכל המתנדבים יישר כוח וברגע שהוועדות יהיו מעט יותר מעוצבות והתוכניות יהיו בשלות, הן יופצו לידיעת הציבור וניתן יהיה להצטרף לפעילות.

עצרת הזדהות עם העקורים באנדרטת שיירת יחיעם

בתחילת חודש אפריל הגיעה להנהלת הקיבוץ בקשה לקיום עצרת של ערביי ישראל, במהלך יום העצמאות, באתר האנדרטה של שיירת יחיעם. מיד עם קבלת הבקשה, בחנו את הנושא וניסינו להבין מה עומד מאחורי כוונה זו ומי אחראי על הסוגייה המאוד לא פשוטה.

התקיים מפגש ושיח עם יו"ר העמותה של העקורים, בכדי להבין למה נבחר דווקא אתר שיירת יחיעם.

לאחר שיחה עם מפקד תחנת משטרת נהריה והיועץ המשפטי של המשטרה, הוחלט כי המשטרה תיתן רישיון לאירוע, רק בהנחה שהוא לא יתקיים באתר השיירה אלא במרחק של מ' כ- 1.5 ק"מ ממנו ובכל מקרה לא תותר כניסה לאתר השיירה.

עוד הוחלט, כי מפקד התחנה וסגנו יגיעו ליחיעם להסביר על מהות האירוע והמשמעות העולות ממנו. בשיחה איתם הובהר כי במידה והקיבוץ יתן אישור לקיום האירוע באתר החלופי (היה צריך אישור מכיוון שחלקו מתקיים בשדות של יחיעם) אזי המשטרה תדאג כמובן להבטיח מתן היתר ורישיון בהתאם ותמנע את האפשרות שהאירוע יתקיים דווקא באתר השיירה.

לדברי המשטרה במידה ולא נגיע להסכם, הסיכון והסיכוי הוא שבכל מקרה יתקבל אישור על ידי בית משפט לקיום העצרת באתר השיירה ואז לא יהיה בכוחנו להשפיע. בשיחה הוחלט כי הקיבוץ מאשר את האירוע בתנאים שהוצגו וכולנו תקווה שהכל יעבור בשלום ובבטיחות מרבית.

תרבות

שבוע בריאות

לראשונה קיימנו שבוע בריאות ביחיעם, שהיה מלא בפעילויות שונות ומגוונות, שכללו הרצאות, הליכה

משותפת פעילות לוותיקים ולבני הנוער ועוד.

הצריף של יהודה בן גיגי

יהודה בן גיגי פועל מזה שנים בהתנדבות ותורם מזמנו עבור בתי הילדים בקיבוץ ובכלל מסייע בכל מה שצריך עבור החצר. במסגרת העבודות השונות הכין יהודה צריף לגן זמיר.

יהודה, בשם כל מערכת החינוך, ההורים והילדים ובשם האגודה הקהילתית יחיעם, תודה ותמשיך ליצור עבור הקהילה.

מבצר יחיעם

לאחרונה דווחנו כי לאחר שמסתיימות שעות הביקור במבצר והשומר עוזב את המקום, נכנסים ילדים ונערים לשטח המבצר ומגיעים אף למקומות מסוכנים שאינם מאושרים לביקור.

הורים, אנא דאגו שילדיכם ידעו כי הכניסה למבצר לאחר שעות הפעילות הינה בניגוד לחוק (האתר אינו שטח של הקיבוץ) ונחשבת כהשגת גבול וחשוב מכך, הסתובבות במבצר ללא השגחה מהווה סכנה ופוטנציאל לפגיעה בנפש.

העתקת עצים המשך העבודה

במסגרת המשך שידרוג התשתיות וההכנה להמשך הבנייה, בוצעה העתקת עצים באזור המסומן. חלק מהעצים הועתקו לתוך שטח הקיבוץ ורובם מחוץ ליחיעם, בהתאם לתקנות ובהתאם לאישורים שהיזם קיבל מול קק"ל.

צוות הקמת בית הספר בית העמק

בשבועות האחרונים החל את עבודתו צוות ההקמה של ביה"ס החדש בבית העמק. הצוות מורכב משני נציגים מכל ישוב, נציגי המועצה וחברה ארגונית שתפקידה ללוות את התהליך.

מיכל לוי וסינטייה קנטרוביץ הינן נציגות יחיעם במינהלת שהוקמה לנושא.

כנציגות קהילת יחיעם, המטרה הינה יצירת דיאלוג ושיתוף פעולה בכדי לנסות לייצג את הקולות העולים מיחיעם.

על מנת ליצור מצב של שיתוף ושקיפות, הישיבות יסוכמו על ידי מיכל וסינטייה ויתפרסמו בדיווח השבועי / בקהילנט בהתאם.

מיכל וסינטייה מזמינות אתכם ליצור קשר במייל או טלפונית, ולהעלות תגובות, הערות והארות, רעיונות ודעות.

בברכת הצלחה לכולנו ותודה למיכל וסינטייה שלקחו על עצמן להוביל ולייצג את יחיעם בתהליך החשוב והמשמעותי של בניית בית ספר יסודי חדש במועצה.

מערכת החינוך

בימים אלה אנו מתחילים לגבש את התוכנית לקראת השנה הבאה, במטרה לתת מענה לכל הנדרש במערכת החינוך.

אנו בוחנים את כל הנושאים, החל מאפשרות לפתיחת עירוני מחדש (בית תינוקות) ועד איוש הצוותים לקראת השנה החדשה.

השנה נותנת המערכת מענה ל- 82 ילדים ולקראת השנה הבאה אנו נערכים לכמות ילדים כזו לפחות.

חינוך חברתי - קהילתי

לפני מספר שבועות חל שינוי במערכת החינוך חברתי - קהילתי (בעקבות עזיבת מנהלת החינוך ומדריכה). מאז פועל צוות המרכזונים בהובלת ארבל ראובני, שנכנסה לתפקיד מנהלת החינוך חברתי - קהילתי לפני חודש וחצי, להתוות את המסגרת להמשך פעילות המרכזונים, במרכזון הצעיר 'תמר', במרכזון הבוגר 'שקד' והן בנעורים. אנו שמחים לדווח כי המשלב הכללי מההורים ומהילדים המגיעים דרך קבע למסגרות, הוא טוב מאוד והילדים נהנים מהפעילות.

בשלב זה של העשייה, מטרתנו לייצב את הקיים ולהבטיח לצוות החדש/הממשיך ולילדים את האפשרות להעמיק את ההיכרות ההדדית ולחזק את מערכת היחסים עם הילדים שנמצאים בדרך קבע במרכזון. כבר עכשיו אנו מתחילים לבנות את תוכנית הקיץ שממש נמצא מעבר לפינה.

משולחנו של גולן רוזנברג - מנהל אגודה קהילתית

ניתן לפנות לדן: 054-4885976.

ביחד עם דן ימשיכו לעבוד בענף ביחיעם חיים אלפנדרי ויוסי סיגל, באותו אופן שעבדו עד כה, בתוספת של עובד נוי נוסף מגעתון, לפרקים.

תחילת עבודה נוי בשכונת הסלע

בהמשך לדיווח בנושא הנוי אנו שמחים סוף סוף לעדכן כי נחתם הסכם מול חברת "תקומה" להשלמת הנוי בשלב א' בשכונת הסלע. יש לזכור כי על נושא הנוי אחראית חברת "תקומה" במסגרת העברת האחריות על שלב א'. את המ' כרז ואת העבודה ביצעה החברה עצמה. אנו כאגודה לא צד בנושא ואנו לא נושאים בעלויות השונות. אנחנו השפענו ככל שיכולנו על התוכנית ועל הנושאים השונים. לשמחתי מי שזכה במכרז של חברת "תקומה" הינו הדר רודין, שגם אחראי על הנוי ביחיעם ואין לי ספק שנצא מכך מרווחים.

את תחילת העבודה כבר רואים בשטח ועד סוף מאי העובדה אמורה להסתיים, כמובן תלוי במזג האוויר ובקצב ההתקדמות.

לאחר סיום העבודה נבצע מסירה מסודרת ולאחריה תחום האחריות יועבר לאחזקה שוטפת של האגודה הקהילתית. מאחר שהזוכה במכרז הוא הדר רודין, אשר מוזהה עם הנוי ביחיעם, יש להקפיד שלא כל תושב יפנה באופן פרטי להדר בקשר לנושאים שקשורים לתוכנית. אין בסמכו' תו של אף אחד לשנות את התוכנית, כולל לנו כאגודה קהילתית.

במידה ויש נושאים שנראים למי מהציבור חשובים, ניתן לפנות במייל מסודר, כדי שנוכל להשפיע ולהגיב בזמן. מקווה שנראה את הירוק הכל כך מוזהה עם יחיעם גם בשטחים הציבוריים בשלב א', במהרה.

ביטחון ושמירה

כפי שדיווחנו בעבר, החל מתאריך 1.4.17 יפעל השומר במשך 6 שעות בלילה, בהתאם להנחיות של הרבש"צ ובהתאם להנחיות של פיקוד העורף / החטיבה המרח' בית. בנוסף ימשיכו להתקיים סיורים ליליים של השומר והרבש"צ בתוספת השוטר הקהילתי שפועל במרחב, כולל ביחיעם. אתם מתבקשים להמשיך להיות ערניים ולדווח בזמן על כל עניין חשוד.

חנייה על מדרכות ובמקומות מסכנים

נמשכת תופעת חניית רכבים במקומות שמסכנים את הולכי הרגל והילדים ומפריעה לתנועה ברחוב. האגודה הקהילתית יחיעם, ביחד עם השוטר הקהילתי וכחלק ממדיניות היישוב פועלים למנוע את התופעת של חנייה לא ראויה. בשלב הראשון יצא מכתב הסבר והתראה למי שחונה בניגוד לחוק ומסכן את הציבור. ובו מתבקשים הנהגים לחנות אך ורק במקומות המיועדים לכך.

מחצבות אשרת המאבק נמשך ועולה מדרגה

ביום שישי, 31.3.17 התקיימה הפגנה על כביש הכניסה הצפוני למחצבה, בסמוך לבית העלמין של נהריה. (מדובר בצומת של כביש 70 - בין צומת כברי לכפר יסיף). הוזמנו עיתונאים מקומיים ומתל אביב לצורך סיקור

האירוע. מטרת ההפגנה הייתה לעורר את המודעות ולה גיע לקהלי יעד שוחרי טבע נוספים.

בנוסף נמשך המאבק גם מול הוועדה המחוזית והנושא נמצא בתהליך ארוך שעדיין רחוק מלהסתיים.

נוי ותחילתו של האביב

החורף כמעט נגמר וכפי שניתן לראות, אנו נמצאים בעיצומה של עונת האביב. הצמחייה בשטחי הנוי מתעוררת ואיתה גם עשבי הבר. עובדי הנוי משלבים בחצר עבודה ירוקה ואקולוגית ככל שניתן, עם מינימום ריסוסים והטיפול בשטחים הירוקים מבוצע באופן מכאני וידני (עישוב וכיסוח של עשבים). שיטת עבודה זו מאפשרת לקהילה ליהנות יותר ממרבדי פריחה ושטחים ירוקים ומפחיתה פגיעה בסביבה. מצד שני, נושא זה דורש הבנה וסבלנות, כאשר לעיתים נדרשים מספר שבועות עד שמצליחים להגיע לטיפול בכל השטחים.

בכל מקרה בו הנכם נתקלים באזור אשר דורש טיפול דחוף לטעמכם, ניתן לפנות לענף הנוי והטיפול יינתן באופן מהיר ככל האפשר.

מעבר לעבודת האחזקה השוטפת, ממשיך הענף לטפל ול- שדרג את מערכות ההשקיה בקיבוץ. העונה יבוצעו מספר שיפורים במערכות ההשקיה של המדשאות, בכדי להביא לשיפורן וחיסכון בעלויות ההשקיה.

לקראת תחילתה של העונה, בוצע בענף שינוי ארגוני קטן אשר אמור לשפר את השירות בתחום אחזקת השטחים הציבוריים וגם בעבודה מול לקוחות פרטיים בקיבוץ.

אילן בר (יחיעם) אשר ניהל את תחום הגינון הציבורי והפרטי בקיבוץ, יטפל מהשנה בנושא העבודה מול לקוחות פרטיים ביחיעם ובגעתון. ניתן לפנות ישירות לאילן לצורך

טיפול בגינה או הקמת גינה חדשה: 052-4645170

את אילן מחליף דן צוקרמן (געתון) אשר יהיה אחראי על נושא אחזקת השטחים הציבוריים ביחיעם ובגעתון.

מנהל מוניציפאלי על מנת לתמוך במנהל היישוב וגם בכדי לסייע ליישובים להתנהל באופן מסודר.

תוכנית פיתוח הצפון: המדינה מייעדת לגליל המערבי 50 מיליון ₪ לתוכנית בנושא תיירות ופיתוח התעסוקה.

בימים אלה אנו בשלב משא ומתן מול המינהל להקמת אזור תעסוקה חדש בצומת כברי.

בהמשך התקיים דיון פתוח.

ערן אלינג הביא את עמדת 7 משפחות שיצאו מהאגודה והעלה טענות ושאלות שלהן כלפי המועצה.

יורם ישראלי השיב כי המועצה מאצילה סמכויות לוועד מקומי המנהל את היישוב. המועצה לא מממנת את כל

הפעילות ביישוב. מי שמגיע להתגורר במרחב הכפרי צריך לשלם על איכות חיו, ולקחת הכל בחשבון.

גיורא גלרט ביקש לדעת מדוע המועצה מסייעת למדינה לקחת אדמות לטובת הקמת אזורי תעשייה והאם נבח

נו אזורי התעסוקה שיש בתוך הקיבוצים ולא מוצו לפני שפותחים עוד אזור תעשייה?

יורם ישראלי השיב, כי למרבה הצער אין אדמות לא חקלאיות זמינות באזור, וכי הקיבוצים בעלי הקרקעות,

צריכים לבצע עסקאות שיהיו טובות להם מבחינה כלכלית וגם יאפשרו פיתוח התעסוקה באזור. ברוב היישובים,

לדבריו, לא מעוניינים להקצות למועצה קרקע לפיתוח מרחבי לאזור תעסוקה. מרבית הקיבוצים מנצלים לגמרי את הקרקע לתעסוקה שברשותם.

אריה בר התייחס לכביש געתון יחיעם - מחצבה, ציין כי הכביש לא בטיחותי, האוכלוסייה גדלה ומתוכנן בית עלמין

וכו'. האם יש כוונה לטפל בכביש?

יורם ישראלי הבטיח כי הנושא ייבחן.

המשתתפים העלו את סוגיית הקמת אולם ספורט בבית הספר והמתקנים שלא מתוחזקים כראוי וכן את העובדה

כי נסגרה פעילות החוגים בסניף המתנס ביחיעם. יורם ישראלי השיב כי קיימת פרוגרמה למתקני ספורט,

במסגרת ההיערכות החדשה של התאחדות הספורט נקבל תקציבים לאולמות ספורט בהתאם לפרוגרמה. חוגים - על

בסיס בית הספר נפתח מקבצים ומרכז חוגים, התחיל תהליך להקמת הפרוייקט במתנ"ס.

בנושא מרכז מיחזור קרטוניה, פלסטיק ועיתונים בשכונת הסלע, הבטיח יורם ישראלי כי הנושא יטופל מול הוועד

באמצעות אגף איכות הסביבה.

רשמה: אורית הלפרין - מנהלת מחלקת יישובים

בשלב השני, במידה ותימשך תופעת החנייה במקומות אסורים, תתבצע אכיפה על ידי השוטר הקהילתי. אנו נאצים לנקוט בצעד זה בעקבות חוסר היכולת שלנו כוועד מקומי לאכוף את הנושא ובשל חוסר אכפתיות ואדישות של הציבור.

מפגש פתוח תושבים עם ראש המועצה

בתאריך 19/3/17 התקיים ביחיעם מפגש פתוח של

תושבים עם יורם ישראלי, ראש המועצה. מטרת המפגש הייתה להעלות כל נושא ישירות בפני ראש המועצה,

לקבל תשובות, לשמוע ולהשמיע על נושאים שעל הפרק במועצה.

סיכום הפגישה:

מפגש תושבים עם ראש המועצה, יורם ישראלי

ראש המועצה הגיע לפגוש את תושבי הקיבוץ במטרה לספר על פעילות המועצה ולהקשיב לתושבי היישוב,

לשמוע מה דעתם על היישוב ועל המערכת באופן כללי. בין הנושאים שעליהם דיווח ראש המועצה:

חינוך: מסיימים את תוכנית האב לחינוך - תוכנית האב הוכיחה לנו שבעקבות הצמיחה הדמוגרפית הגדולה יש צורך להקים שני בתי ספר חדשים. אחד יסודי בבית

העמק והשני על יסודי במתחם נעמן. מליאת המועצה אישרה את הקמת ב"ס יסודי, לגבי בית הספר העל יסודי ממשיכים לדון.

מתקן התפלה: קיימת חלופה של מינהל התכנון להקמת מתקן התפלה באזור רגבה. המועצה נאבקת, בנושא בשיי תוף התושבים. נערכה פגישה עם נשיא המדינה ומנכ"ל

משרד הבריאות. אנו מנסים לגבש הצעה חלופית.

מחצבת אשרת: הגדלת המחצבה הקיימת באזור געתון יחיעם - הנושא הועבר לדיון בוועדת הפנים של הכנסת. אנחנו עושים מאמצים שלא יתקיים דיון במועצה הארצית לפני הדיון בוועדת הפנים.

כבישים: כביש 6 - במרץ 2019 גזירת הסרט בצומת סומך, מתוכנן המשך הכביש עד בית העמק, בימים אלה עוסקים נושא. כביש 89- נמצא בשלבי תכנון מפורט. יצא למכרז

ביוני 2018.

כביש 859 - כביש המתוכנן מרגבה לכיוון נתיב השיירה ייתן פתרון לפקקים. הובטח כי בשנת 2019 ייצאו למכרז לביצוע הכביש.

כיכרות: פועלים לטובת הקמת 3 כיכרות - גשר הזיו, לימן והסדרה של צומת בצת.

מנהל מוניציפאלי: המועצה משתתפת במימון שכר של

דרכי תשלום חובות לקיבוץ / אגודה

על מנת להקל על תושבים / חברי אגודה קהילתית שלא מספיקים להגיע להנהלת חשבונות, ניתן לבצע תשלום על ידי העברה בנקאית לפי הפירוט הבא:

1. חינוך / מיסי אגודה - בנק הפועלים | מס בנק: 12 | מס חשבון: 4968 | שם חשבון: מתיישבי יחיעם אגודה קהילתית

2. מים - הבנק הבנילאומי הראשון | מס בנק: 31 | מס חשבון: 315338 | שם חשבון: קיבוץ יחיעם - חקלאות יחיעם

3. שכ"ד, כל-בו, אגרת ביוב ועוד... - בנק הפועלים | מס בנק: 12 | מס חשבון: 32848 | שם חשבון: קיבוץ יחיעם

4. תחנת דלק/ חוגי רכיבה - הבנק הבנילאומי הראשון | מס בנק: 31 | מס חשבון: 161888 | שם חשבון: קיבוץ יחיעם

הצגת המאזן

בשבועות הקרובים עם תום הכנת המאזן של 2016, יוצג המאזן על ידי רואה החשבון בשיחת קיבוץ. היום לאחר 4 חודשים בשנת 2017 עושה רושם שהמגמה החיובית נמשכת ואנו מקווים שתוצאות 2017 יהיו לפחות כמו תוצאות שנת 2016.

חקלאות

בננות - מזה חמישה שבועות מחירי הפרי בשוק גבוהים (יותר מ - 4 ש"ק"ג) והצוות עושה מאמץ לקטוף כמה שיותר פרי במחירים האלה.
אבוקדו - הסתיימה העונה עם סיכום של 850 טון ובמחירים גבוהים. העונה יכולה היתה להסתיים עם יותר פרי, אך לצערנו העצים עדיין מתאוששים מהקרה של שנה קודמת.
לול - הנמדגר מסתיים בתוצאות כספיות טובות. אך למי רבה הצער ענף הפטם ברמה הארצית עדיין בקשיים וזה משליך גם עלינו.

תיירות

טבע ביחיעם התחילה את השנה הזו קצת יותר טוב מאשר את השנה שעברה, אולם העבודה שהקייטרינג עדיין לא נכנס לעבודה מקשה מאוד על שיפור וייעול עבודתם של ענפי השירות.

הסדרת חוזה המשבצת

מאז תחילת השנה אנו נמצאים בעיצומם של תהליכים. ביניהם היתר ההסדרה של חוזה המשבצת שלנו עם רשות מקרקעי ישראל, נושא זה טומן בחובו משמעויות כלכליות לגבי העתיד של יחיעם.

רשות המיסים וביטוח לאומי

החלטת רשות המיסים וביטוח לאומי לשנות את צורת ההתחשבות עם הקיבוצים בארץ, מגדילה את ההוצאות שלנו לרשויות המס בסכומים לא מבוטלים.

צמיחה דמוגרפית

בשעה טובה הסתיים שיווק כל המגרשים בשכונת הבננה ובשכונת המתנדבים. נכון להיום המשך הקליטה לקיבוץ יהיה ב - 12 מגרשים שחברת תקומה תבנה. בחודשים האחרונים התקיים משא ומתן עם חברת תקו" מה עד לחתימת הסכם עם הקיבוץ על שיווק 12 בתים, שקוניהם יתקבלו לחברות בעצמאות כלכלית. המשא ומתן וההסכם לוו בהנחיית היועצים המשפטיים שלנו והם גם ילוו את פרוייקט הבנייה והמכירה של הבתים.

מכירת בתים על ידי יורשים

בחודשים האחרונים נמכרו מספר בתים על ידי יורשים. מכירה זו הציפה בעיה של משפחות המגיעות לקיבוץ מבלי לעבור בדרך המקובלת של קליטה לקיבוץ. צוות צמיחה דמוגרפית קיים מספר ישיבות ואף הביא המלצה לוועד ההנהלה. בשבועות הקרובים יוצג הנושא גם בשיחת קיבוץ.

ביטוח סיעודי

בעקבות החלטת המפקח על הביטוחים במדינה להפסיק את הביטוחים הסיעודיים הקולקטיביים, החליט ועד ההנהלה להקים צוות שיבחן את הנושא ומליץ על חלופה מתאימה לחברי קיבוץ יחיעם. הצוות בראשותו של יצחק ברסימנטוב העלה מספר שאלות עקרוניות לשולחן ועד ההנהלה. בהתאם למה שיוחלט בהנהלה יכין הצוות הצעה לביטוח סיעודי לחברי יחיעם.

מרפאה אזורית

קופ"ח קיבלה מצוותי המו"מ של יחיעם ושל געתון את הדרישות וכעת הכדור נמצא במגרש של קופ"ח ואנו מחכים לתשובתם. לאחר שתגיע התשובה יביא הצוות את הנושא לדין בועד ההנהלה ובשיחת קיבוץ.

גימלאי יחיעם

מוזמנים למפגש

וארוחת צהריים משותפת

ביום העצמאות, 2.5.17

בשעה 12:00 בצהריים

בנוף הרים

חג שמח!

ועדת הגימלאים

מיתר חסר

מאת: תמר פרימור

לכאורה, עולם כמנהגו נוהג
השמים,
הארץ,
הרוחות...
העונות מתחלפות
בצבעים וקולות
אהבות פורחות, לידות חדשות.

אבל מיתר
אחד חסר - לא שר
ושיר עלי גיטר,
שיר שלא נגמר
שיר שרק נולד - נדם.

לכאורה, עולם כמנהגו נוהג
השמש,
הירח,
הכוכבים...
הלילות הקרירים,
הימים המאירים
מחוגי הזמן קוצבי החיים.

אבל מיתר
אחד חסר - לא שר
ושיר עלי גיטר,
שיר שלא נגמר
שיר שרק נולד - נדם.

קיבוץ יחיעם מרכין את ראשו לזכר חבריו שנפלו במערכות ישראל, במאבק על קיום המדינה. מיטב בנינו, אשר הקריבו את נפשם על הגנת המולדת ובזכותם אנו נמצאים כאן היום

יעקב כרמי

נפל בהתקפה הראשונה על יחיעם - 20.1.1948

משה גרשון

נפל בהתקפה הראשונה על יחיעם - 20.1.1948

אליהו קסטרו

נפל בהתקפה על שיירת יחיעם - 27.3.1948

רפאל אורן

נפל בהתקפה על שיירת יחיעם - 27.3.1948

חיים דרורי

נפל בהתקפה על שיירת יחיעם - 27.3.1948

אברהם קופל

נפל על הגנת יחיעם - 3.9.1948

אריה פייסקוביץ'

נפל על הגנת יחיעם - 21.9.1948

אהובה מעברי

פלה על הגנת יחיעם - 28.10.1948

שאול פריזנט

נהרג בעת שירותו הצבאי - 11.10.1956

חיים בן יונה

נפל בפעולה בתעלת סואץ - 13.5.1969

איתן רון

נפל במלחמת יום הכיפורים - 7.10.1973

שמית פלד

נהרגה בעת שירותה הצבאי - 9.9.1977

יהי זיכרם ברוך!

יעקב (ז'ורז') גוטוביץ

נולד בכ"ט באב, תשי"א | 31.8.1951

נפל ב - ה' באייר, תש"ל | 11.5.1970

במהלך מלחמת ההתשה, כתוצאה מפגיעת כדור של צלף מצרי, באזור תעלת סואץ. הובא למנוחות בקיבוץ מרחביה

יעקב הוא אחיה השני של אסטל ארנון.

לפני שנתיים, ביום הזיכרון, הוקדש הערב לשכול של האחים.

אסטל כתבה לזכר אחיה את הדברים הבאים:

"רוצה אני לספר לכם על אחי הקטן יעקב. נולדנו 3 ילדים ברצף, להורים ניצולי שואה, פליטים פולנים בצרפת, שרצו במהירות להקים לעצמם משפחה לאחר שכל בני משפחתם ניספו במחנות ההשמדה.

יעקב אחי הקטן, נולד שלישי, ב - 31.8.51. ילד מפונק של אמא.

ביום שנפגשנו עם תנועת השומר הצעיר, חיינו השתנו. מצאנו סוף סוף שורשים וטיפחנו חלום להגיע לישראל הארץ הרחוקה. היית ציוני שרוף, אהבת את התנועה, את אורי וובר המדריך ואת כל החברים.

חובש בגאון את הכומתה האדומה

לאחר שז'אן (אחינו האמצעי) ואני עולים לארץ אתה לא מפסיק לבקש מההורים לבוא גם לארץ. ואכן, לאחר חצי שנה, כשאתה בן 15.5 בלבד, אתה מצטרף לז'אן כילד חוץ בקיבוץ מרחביה.

הקיבוץ היה ביתך. אהבת את עבודת האדמה, לנגן בחלילית היית מנגן נפלא באקורדיאון והיית רקדן נהדר בכל אירוע במוסד החינוכי. לפני גיל 18 התגייסת לצנחנים

הפליא לנגן באקורדיאון

בתקופה קשה של מלחמת ההתשה.

מה אפשר לספר על אחי הקטן שעוד לא מלאו לו 19, שבשעה 12:00 בצהריים, ביום העצמאות, שנת 70 כדור של צלף מצרי סיים את חייו.

מתוך מכתב שכתב יעקב לחבריו שנשארו בצרפת, ערב מלחמת ששת הימים:

"שלום נשה, אגה יבול אהמיל
אהדביק מודעול לא על אהמחה
אטומיג אך על פגימת מיצרי
טיכאן. אני מקווה שאגה קוכא
עיוגוניס. ישאלא כמעט בח-
אהמה. כל הקברים עד גיל
43 גיוסו אצבא אשחור בקבולא
ובקיבוץ נשאלו רק הקניס
וצעירי ספוריס.
מכרנו שומה, מילאנו שקי חול
והכנו אג המקאטיס. אישיג
אני חושב שגהיה אהמחה, שיהיו
הרהה מאליס. אבא אני בטוח
שנצמ".

ילדים יהודים בפריז. ז'אן, יעקב ואסטל

הכאב נעשה אורח קבוע במשפחה שלנו. הכאב על מה שלא הספקת. על מי שהיית יכול להיות. לא זכית כמונו להזדקן. ילדינו נושאים את שמך. יעקב בני כבר אבא לארבע בנות בוגרות. יעקב של פיליפ מזמן השתחרר מהצבא.

אנחנו מתגעגעים לנער היפה והמוכשר, שאהב נערה. אומרים ש- 20 הוא הגיל היפה בחיים. אתה לא זכית. מחר יום הזיכרון, ניפגש, האחים שלך, בני הזוג שלנו, הילדים והנכדים

הרבים. נציג הצנחנים, כל בני כיתתך ממרחביה שמתאספים מכל חלקי הארץ והחברים שלך שעלו מצרפת. כולם יגיעו לפגישה איתך במרחביה, כפי שקורה כבר 46 שנים."

46 שנים מציינת אסטל את יום הזיכרון בבית העלמין במרחביה, על קבר אחיה ואת יום העצמאות יום נפילתו של יעקב, כיום הזיכרון הפרטי, בעצב עמוק.

ההחלטה לקרוא לבנה יעקב, היתה בעיקר כי כך מתבקש ונהוג וכי ההורים מאד ציפו לכך. היום היא אומרת, "זה שומר על הזיכרון מאד מוחשי, מאד נוכחי.

באופן כללי", היא אומרת, "לגבי תחושת השכול בכלל, היחס לחללי צה"ל וליום השואה, אני מרגישה שככל שאני מזדקנת כל התחושות מאד מתחדדות. הכל נעשה נורא רגשי. הזמן, שלא כמו שאומרים, לא מרפא, הוא רק מחדד את התחושות."

יום העצמאות ה - 69 למדינת ישראל

ה' באייר תשע"ז | 2.5.2017

מאי 1948 - יחיעם נתונה במצור

מתוך: "מזיכרונותיה של אלחוטאית"

מאת: שוש שורש ז"ל

"...היה זה למעשה הקשר היחיד בין "הסלע" הקיבוץ שבקריית חיים, לבין יחיעם. הראות היתה מספיק טובה בימים ההם והאורות דלילים, כך שמיחיעם אפשר היה להבחין בקלות באורו של פנס האיתות שעל גג הבית שלנו בקריה. באיתות גם נשלח המברק הראשון מיחיעם לחברי "הסלע" שבקריה, לאחר חלוקת הארץ וזו לשונו: "דרישת שלום למדינה היהודית מהמדינה הערבית". * הנקודה, היום קיבוץ יחיעם, היתה על פי מפת החלוקה, חלק מהמדינה הערבית.

"... עכשיו עבד האלחוט 24 שעות ביממה. בתחילה לא היתה זו מעמסה גדולה, כי היינו שניים והתחלפנו בינינו. אבל לאחר שנהרג אחיו של אברשקה והוא (אברשקה) לא היה זמן מה ביחיעם, נשארתי לבד".

"...הפיצוי על הקשיים, היה, ההרגשה הנפלאה ליצור קשר עם העולם הגדול, בזמן המצור, כשאין יוצא ואין בא. שיא האושר היה, כשקרוב של אחד החברים, התקשר מירושלם לים הנצורה, למסור ד"ש (דבר אסור בתכלית האיסור)".

ב- 14.5.48, יצאה חטיבת כרמלי במבצע "בן עמי" (על שם בן עמי פכטר שנהרג בשיירת יחיעם) לכבוש את מרחב הגליל המערבי ולחדש את הקשר עם היישובים היהודיים הנצורים שביניהם קיבוץ יחיעם.

המצור המוחלט אמנם נפסק, ליחיעם הגיע נשק, תחמושת ואף תגבורת בכוח אדם, אך המלחמה לא תמה ויחיעם נשארה כמובלעת בין כפרים ערביים עוינים.

ב - 30.10.48, במסגרת "מבצע חירם", נכבש הכפר תרשיחה, שהיה מעוזו של קאוקג'י ואנשיו ושוחרר הגליל המערבי.

"...גם את כיבוש תרשיחה ליוויתי על ידי המכשיר. לאחר ליל שימורים מפרך, שלחתי שני מברקים לנהריה. הראשון: 'בשעה שבע וחמישה הונף דגל לבן על מסגד תרשיחה'.

השני: 'אני סוגרת את התחנה עד להודעה חדשה'. מכשיר האלחוט הנאמן, כנראה הרגיש שתפקיד החירום שלו תם. לאחר יומיים התקלקל, נשלח לתיקון, הוחזר והתקלקל שוב.

תמה המלחמה ביחיעם ומכשיר האלחוט נפטר - יהיה זיכרו ברוך".

אתה לי ארץ

מאת: יורם טהרלב

אני פוסעת חרש בשביליך
אני נוגעת בעשבי הזמן,
אני לומדת את כל משעולך
חונה ליד כל מעין.

אני הולכת במסע אליך
האדמה עיקשת וצרובה,
אני לאט פורחת בין סלעך
כמו איילה תועה בערבה.

אני יודעת עוד רבה הדרך
אבל אלך בה עד יכלה כוחי.
אתה לי ארץ אבודה לנצח
אך שורשיך כבר בתוך תוכי.

תן לי זמן, הושט לי יד,
עד נגלה ביחד את הארץ.
אני יודעת עוד רבה הדרך,
אך שורשיך כבר בתוך תוכי.

אני מוצאת במסתרי החורש
פינות בן לא דרכה עוד אהבה
ובצילן אפול מוכת סחרחורת,
הזאת הארץ הטובה?

אני יודעת עד ימי יתמו
לא, לא אבואה עד עמקי ליבך,
אך מה יפה הדרך בה השארתי
את פסיעותי שלי על אדמתך.

אני יודעת עוד רבה הדרך
אבל אלך בה עד יכלה כוחי.
אתה לי ארץ אבודה לנצח
אך שורשיך כבר בתוך תוכי.

בהונגרית זה נשמע אוטנטי

**אליזבת סצילגי, הונגריה
מבודפשט, הגיעה לארץ
כתיירת, לקיבוץ יגור
באפריל 1990. במשך
ארבעה חודשים עבדה
בקיבוץ ולמדה עברית
באולפן. 26 שנים אחרי
היא מקימה בבודפשט
תערוכה המתעדת את 25
הקיבוצים שהוקמו על ידי
הונגרים וליחיעם, כולל
ספרה של יעל נאמן 'היינו
העתיד', שמור מקום של
כבוד**

אליזבת אמנם לא נולדה כיהודיה, אך היהדות ליוותה אותה כל חייה. "אביה של אמי היה יהודי. מגיל 14 גדלתי עם אחיותיו של סבא שלי, שהיו ניצולות שואה. בזמן השואה הן היו במחנה המוות מאוטהאוזן", היא מספרת. אחרי סיום האולפן חזרה אליזבת לבודפשט והתגיירה. כעבור שנה חזרה ליגור וללימודי עברית מתקדמת יותר באולפן בקיבוץ גן שמואל. "בסיום האולפן", היא מספרת, "התקבלתי לאוניברסיטת חיפה וחזרתי לגור ביגור. בשנת 1996 התקבלתי למועמדות בקיבוץ, ולאחר מכן לחברות. עבדתי במפעל של יגור - בטובופלסט - וסיימתי שני תארים ראשונים באוניברסיטת חיפה. העבודה המשמעותית ביותר שבה עסקתי ביגור הייתה ניהול האולפן לעולים חדשים ולתיירים.

חזרתי להונגריה בשנת 2005. נישאתי וילדתי את בני ומאז אני עובדת כמורה לעברית ומתרגמת מעברית להונגרית ומהונגרית לעברית. תמיד עניין אותי הנושא של הקיבוץ של פעם", מספרת אליזבת על הדרך אל הקמת התערוכה, "הרעיון של הקמת התערוכה בא מהשותף שלי ללימודים באוניברסיטה היהודית של בודפשט, גאבור דומבי, שהוא ראש העמותה של INFOPOLY. בעזרת העמותה גייסנו כסף לתערוכה. עבדנו הרבה מאוד על איסוף החומר. התכתבנו ארוכות עם ארכיוני הקיבוצים ועם קרובי המשפחה של המייסדים. אספנו תמונות רבות שהקהל הרחב אף פעם לא ראה אותן לפני כן. על איסוף החומר עבדנו כשנה וחצי. זו הייתה עבודה ענקית!" מאז שחזרה אליזבת, המכונה ארז'י, להונגריה, היא שמרה על קשר עם גילה שולנר מיגור. גילה הגיעה ליגור בעקבות נישואיה ליצחק, אולם היא נולדה וגדלה בקיבוץ בית קמה להורים יוצאי הונגריה. "היות שיש לי קשרים עם קיבוץ בית קמה וחברים בקיבוצים נוספים ברשימה", אומרת גילה, "התגייסתי לעזור לארז'י באיסוף התמונות וכך הגעתי גם לארכיון של יחיעם." ואכן, הבקשה לקבלת תמונות התקבלה בארכיון והוציאה את יואש ושוש למסע חיפוש ומיון נרחב.

"לאחר מיון התמונות והעברתן לפורמט שיתאים לתערוכה", אומרת שוש, "שלחנו אליהם את כל החומר. תודה רבה לנמרוד אלוני, שעזר לנו בהעברת התמונות לפורמט שיתאים לתערוכה. זה כבוד גדול לקחת חלק בתערוכה בבודפשט וכשרואים בתמונות את התוצאה, זה מחמם את הלב." "את הספר של יעל נאמן", מספרת ארז'י, "קניתי עוד בשנת 2011 בירושלים. נכנסתי לאחת מחנויות סטימצקי בעיר וחיפשתי ספרות מקורית טובה. הייתה שם מוכרת צעירה, מיחיעם... והיא המליצה לי על הספר. למען האמת, רק בשנה האחרונה קראתי אותו, ומאוד מאוד התרשמתי. בזמן שקראתי, הבנתי דברים רבים שכשהייתי בקיבוץ היו לי משונים, אבל כשהייתי בתוך זה לא שאלתי שאלות לגביהם. יצרתי קשר עם יעל והיא הייתה מקסימה. היא ענתה לי על כמה וכמה שאלות ברצון רב ואפילו את שם התערוכה השאלנו ממנה - **הם היו העתיד**. על הפלקט של יחיעם בתערוכה ניתן לקרוא קטע מספרה של יעל בהונגרית, בתרגומי. אני מקווה מאוד מאוד שאמי צא חברה להוצאה לאור ונוכל להוציא את ספרה של יעל גם בהונגרית. אני בטוחה שהספר יעניין קוראים רבים גם בהונגריה. בהחלט הייתי רוצה לתרגם אותו. בשנת 2014 תרגמתי להונגרית את ספרו של עמוס עוז: בין חברים. כך שאני קשורה לנושא הקיבוץ באלפי חוטים." התערוכה מוצגת במרכז תרבות ישראל בבודפשט. זהו מרכז שפתוח בפני הציבור. כל אחד יכול להיכנס ולראות את התערוכות שמוצגות בבניין. במרכז ניתן ללמוד עברית ומידי שנה לומדים שם עברית כ-200 צעירים ומבוגרים במקום מתקיימות הרצאות על ישראל, מוקרנים סרטים ישראלים וכו'. "זה מקום פתוח ולא רק יהודים מגיעים לשם", מסכמת ארז'י, "בעצם כל מי שמתעניין בישראל, יוכל להתרשם מהתערוכה שלנו. התגובות הן נלהבות וקיבלנו הרבה מחמאות מכל מי שראה אותה."

כשהחלטנו לנסוע, הודענו גם לו, למיקי, וגם לכריס-טינה, שאנחנו באים והוא החליט להצטרף לביקורנו באיינשטטן."

סבא ושומכר

"למחרת הגעתנו, לקחה אותנו כריסטינה, יחד עם מיקי ואישתו, לאיינשטטן. למדנו מכריסטינה שבאיינשטטן היתה קהילה יהודית גדולה, היום לא נותר איש. הגענו לבית של אמא שלי. נעצר על ידנו אוטו ומי תוכו יוצא אדון שומכר, גרמני, ששירת, כך מסתבר לנו, בצבא הגרמני ועבד לפני שירותו במפעל הקטן של סבי והיה בקשרי ידידות הדוקים עם המשפחה. נכנסנו לבית, והופתענו לגלות שהוא כלל בזמנו מפעל קטן למעטפות ומוצרי נייר, מקווה קטן ובית כנסת קטן. סבא שלי, שהיה איש חשוב, אמיד ומי כובד, דאג מאד לפרנסתם של אנשי העיריה וזכה על כך להרבה כבוד והערכה מצידם. ישבנו בחצר, עם המשפחה שגרה שם עכשיו ועם שני עיתונאים מקומיים, שהגיעו לסקר את ביקורנו. אדון שומכר, שלגביו חשנו רגשות מעורבים מאד, סיפר באריכות על משפחתה של אמא. מהבית לקחה אותנו כריסטינה לבית העיריה, לפגוש אנשי נוספים ואת ראש העיריה עצמו. זה מצב קצת מוזר, אומרים מוקי ואביבה, "מצד אחד מאד מרגש, אבל מצד שני, בקשת הסליחה עמדה כל הזמן באוויר וכולם מנסים כל הזמן לרצות אותנו וכביכול לקבל את סליחתנו. היו שם המון אנשים, כולם הציגו את עצמם. מסתבר שאשת הארכיון של העיריה, דוריס, עוסקת כל הזמן בתחקיר על היהודים. ראש העיריה היה בהחלט נרגש. הוא ביקש שנכתוב בספר הזהב של העיריה, העניק לנו מתנות וגם מסמך משנת 1933, שמעיד שסבא היה חבר בעיריה.

עם שומכר כריסטינה והבן דוד מיקי בכניסה לבית הסבים

בית כנסת קטן. סבא שלי, שהיה איש חשוב, אמיד ומי כובד, דאג מאד לפרנסתם של אנשי העיריה וזכה על כך להרבה כבוד והערכה מצידם. ישבנו בחצר, עם המשפחה שגרה שם עכשיו ועם שני עיתונאים מקומיים, שהגיעו לסקר את ביקורנו. אדון שומכר, שלגביו חשנו רגשות מעורבים מאד, סיפר באריכות על משפחתה של אמא. מהבית לקחה אותנו כריסטינה לבית העיריה, לפגוש אנשי נוספים ואת ראש העיריה עצמו. זה מצב קצת מוזר, אומרים מוקי ואביבה, "מצד אחד מאד מרגש, אבל מצד שני, בקשת הסליחה עמדה כל הזמן באוויר וכולם מנסים כל הזמן לרצות אותנו וכביכול לקבל את סליחתנו. היו שם המון אנשים, כולם הציגו את עצמם. מסתבר שאשת הארכיון של העיריה, דוריס, עוסקת כל הזמן בתחקיר על היהודים. ראש העיריה היה בהחלט נרגש. הוא ביקש שנכתוב בספר הזהב של העיריה, העניק לנו מתנות וגם מסמך משנת 1933, שמעיד שסבא היה חבר בעיריה.

הכל הופך להיות ממש

אחרי שנים רבות של אי רצון לדרוך על אדמת גרמניה, השי-תכנעו אביבה ומוקי ויינברגר לצאת למסע לחפש את עברה ושורשיה של אמא של אביבה. חיפשו, מצאו והתרגשו מאד

אביבה נולדה בקיבוץ גבעת ברנר, למטה אפשטיין, שעלתה לארץ מגרמניה בשנת 35, לאחר שפוטרה מעבודתה כאחות, על רקע יהדותה.

מטה עזבה את הוריה ושני אחיה בבית אמיד ומבוסס, מרכזי מאד בחיי הקהילה היהודית בעיירה הקטנה איינשטטן, שבאזור היער השחור בגרמניה.

כשהגיעה לארץ, כבר אחרי שהבינה שגורלם של היהודים הולך להיות לא טוב, ואחרי שאביה, שהיה חבר העירייה ויו"ר הקהילה היהודית, גורש מהעירייה ולא הורשה עוד להיות חלק ממנה, רצתה מטה להביא ארצה את יתר בני המשפחה. היא עוד הספיקה לחזור לגרמניה דרך ביירות, שם הצליחה לסדר להוריה ואחיה ויזה לברזיל.

ממש בעור שיניהם, רגע לפני שנסגרו בפני היהודים גבולות גרמניה, חזרה מטה לארץ ויתר בני המשפחה הפליגו לברזיל.

אביבה גדלה בקיבוץ עם אמא ולא זכתה מעולם להכיר את הסבים והדודים. "אמא גם מיעטה מאד לדבר עליהם", היא מספרת, "אבל הרבתה מאוד לדבר על העיירה איינשטטן, שם שהדהד שוב ושוב בין קירות ביתנו, ואני הבנתי שבסך הכל היתה לה שם ילדות מאושרת והיא נושאת משם זיכרונות טובים."

הכל בגלל כריסטינה

"לפני 27 שנים", מספרת אביבה, "כשכבר היינו ביחיעם, יצרה איתנו קשר אישה גרמניה בשם כריסטינה ובלן, ואמרה שהיא למדה עם אמא שלי באותה כיתה ושהיא מבקשת לראיין אותה, כי היא מראיינת את כל היהודים בני כיתתה שנשארו בחיים. הזמנו אותה והיא הגיעה. אחר כך נשמר הקשר איתה והיא באה מידי פעם לארץ ותמיד ניסתה לשכנע אותנו שנבוא לגרמניה. אבל גם כשאני כבר הסכמתי מוקי שם וטו ואמר שרגלו לא תדרוך על אדמת גרמניה.

באחת הפעמים כריסטינה באה עם בנה ועם הוריה ושוב דברה על לבנו שנבוא לביקור. אני כבר מאד רציתי לנסוע. הרגשתי את הגעגועים של אמא שלי לעיירת ילדותה. אז מוקי הבין כמה זה חשוב לי והחליט לבוא איתי.

יש לי בן דוד מדרגה שנייה, שעבד הרבה שנים בגרמניה ולבסוף נשאר שם. לאחרונה חודש הקשר איתו.

איפה קרל

אחת על יד השנייה, שעל אחת מהן כתוב וינברג ועל השנייה אנגל, שזה שם משפחתה של אמא שלי. ושם, כך אמרתי להם, אכן נמצאת כל משפחתי ולכן אני מרגיש שלא בנוח."

איפה היית בזמן המלחמה

כאמור ידעה אביבה מעט מאד על המשפחה ולהוציא שלושה בני דודים שחיו בארץ, לא פגשה אותם. המסע הזה היה עבורה הזדמנות ללמוד ולהכיר באופן ישיר, את המקורות המשפחתיים. "אדון שומכר", היא אומרת, "אדם בן 92, שידוע כל כך הרבה על משפחתה של אמא, כל הזמן ליווה אותי הפרדוקס הזה, שיושב איתי אדם חי וקיים, שקושר אותי באופן בלתי אמצעי אל ההיסטוריה של המשפחה שלי ומצד שני זה איש ששירת בצבא הגרמני ולא יכולתי שלא לשאול את עצמי כל הזמן, איפה הוא היה ומה הוא עשה. כל הזמן", היא מוסיפה, "במהלך כל המסע הזה, ליווה אותנו העושר של הטבע והתרבות והמים. והפער הזה והשאלות למה. זה לא פשוט. אבל מצד שני, זו היתה עבורי חוויה רגשית מאד חזקה. סגרת למעשה מעגל. אני דמיינתי אחרת לגמרי את הכל. פתאם הכל מתחבר לאנשהו. פתאם יכולתי לדמיין את אמא איך היא היתה כילדה. הכל נעשה מוחשי, הפך להיות ממשי, נוגע. פתאום הצלחתי להתחבר לחיים של אמא שלי שם, למשפחה שלא הכרתי. זה היה מאד מרגש, ונשאר איתי עד עכשיו כחוויה מאד חזקה."

"אחרי הביקור הרשמי בעירייה", מספרת אביבה, הזמין אותנו ראש העיר לארוחת צהריים במסעדה. שם אפשר היה לדבר יותר בחופשיות. אדון שומכר סיפר לנו על המשפחה, על טוב ליבו של סבא, על חשיבותו בעיר. בשלב כלשהו", כך סיפר שומכר, "סבא נאלץ למכור לגרמנים את המפעל, אבל הוא החתים אותם על התחייבות שהם ימשיכו להעסיק את הפועלים המקומיים.

בארוחת הצהריים התברר לנו שאמא שלי התכתבה כל השנים עם אדון שומכר ודוריס מוציאה מכתבים וקוראת קטעים וברגע מסויים היא אומרת לנו שאמא שלי היתה כתבה גם עם איש בשם קרל, אבל אני לא ידעתי על מי מדובר.

עם קרל ואשתו

אחרי ארוחת הצהריים הלכנו לבית הקברות של העיר והופתענו למצוא אותו שלם, גדול, עומד על תילו, כאילו לא

היתה מלחמה ומלא מלא מצבות של אפשטיינים.

כשיצאנו מבית הקברות לקחו אותנו כריסטינה ודוריס לעוד מקום ו... הגענו אל קרל, שבינתיים דוריס הצליחה לאתר אותו. איך שאנחנו מגיעים לביתם, בית חווה של חקלאים, הוא אומר הי מוקי ואנחנו בהלם. מסתבר שמשפחתו של קרל גרה בשכונת לסבים שלי ובקירבה רבה. כשהוא היה בן 25 הוא בא לביקור בגבעת ברנר, ואחר כך כל השנים אמא שלי שמרה איתו על קשר וממכתביה הוא ידע עלינו הכל. אפילו, כך הוא סיפר לנו, הוא שלח לנו מתנה לחתונה.

קרל היה מאד נרגש. הוא הביא את כל המכתבים של אמא, היה לו ספר לידות ופטירות של איינשטטן ובן דודי, דובר וקורא גרמנית, גילה, בהתרגשות גדולה המון מידע אודות ההיסטוריה של המשפחה."

מוקי, שעשה את המסע הזה למען אביבה, כי הבין עד כמה הוא חשוב לה, נותר רוב הזמן מסוייג. "כולם ידעו מכריסטינה שאני מאד לא רציתי להגיע לגרמניה. הם שאלו למה ואני ענית. סיפרתי להם שכשביקרנו באושוויץ, מיד בכניסה, ניצבות מזוודות, יש שם שתיים,

בית הסבים אז והיום

ששת הימים

בחודש הבא ימלאו 50 שנה למלחמת ששת הימים.

מלחמת ששת הימים תפסה את הקיבוץ הצעיר כשרוב הגברים בו הם בגיל שירות, מי בסדיר, כמו קבוצת הסלע ומי במילואים, כמו כל חברי הגרעינים, "גרעין יחיעם" וגרעינים א', ב' ג'. ואכן, כמעט תוך יום התרוקן הקיבוץ מהגברים והחברות, המ- בוהלות מאד, יש להודות, נותרו כמעט לבדן עם הילדים, אז עוד בלינה משותפת כמובן.

אבל כיאה למי שמורגלות במילוי צו התנועה, ההתארגנות היתה מופתית ומהירה. בהחלטה קיבוצית נועזת (מי ישמע...), הוחלט על התארגנות מיידית של תורנות שינה של חברות בבתי הילדים. עיקר המאמץ הפיזי של מעט הגברים שנותרו בקיבוץ, בסיוע רב של בני הנוער שעזבו את הלימודים והתגייסו לעזרה, היה בחפ- רת תעלות הקשר ובמילוי שקי חול לצורך הקמת ביצורי הגנה. הקשיים העיקריים היו ההתארגנות לירידה למקלטים עם כל הילדים בעת הישמע האזעקות והקשר עם הבחורים שבצבא. ככל שזה יישמע מוזר, לא רק טלפונים ניידים עוד לא היו אז, אלא אפילו טלפונים ב"חדרי החברים" עוד לא היו והיכולת לתקשר עם הלוחמים בחזית ולקבל ידיעות באשר לשלומם וגורלם, עמדה בראש סדר הדאגות לא רק של חברות יחיעם, כי אם של אזרחי הארץ כולה. בנבירה בנבכי הארכיון נמצאו אינספור גלויות, פתקי דרישות שלום והודעות טלפוניות שנתלו על לוח המודעות. את רובם, מבחינה טכנית, לא ניתן להעביר לדפי העלון. אנחנו מביאים מקבץ מייצג.

ד"ש לחייל - ד"ש לבית!

★ ★ ★ שירות. על המשמר" למגוייס ולמשפחתו ★ ★ ★

12-6-67

הכיס רן - ד"ש חמה ממש" פחה חכים ימשפחה מרכוס- כבית הכל בסדר.

לכל מגוייס כשרימנטם - כ" אשר הם ובמיוחד לחברי קבוצת אלה" - ד"ש מחנה/יה אלפי יושבתיו.

לחברינו מגרעין (ב) יחיעם, אל, צביט, טרדכי, אפרים, מרשל חייטמן, רן - אנו מתנצנצות אליך כם ימצות לשוככם מחר הביתה, חוק ואמץ ונשיקות חמות ביתה, כפי, פסלה ילל בית יחיעם.

לכל חברי חאכא - ד"ש חמה משאר החברים הנמצאים בסביבתנו ומקיים לראותכם בקיבוץ. מכל בית

הכיס רן - ד"ש חמה ממש" פחה חכים ימשפחה מרכוס- כבית הכל בסדר.

סל יובל מעין השופט - ד"ש מקולט ומחילדים עמי ורמי נות, מאשא, אבא, ראובן ופחדה דה צינת מרבים בקצור רוח יד ידעיה סמך.

סוף טרה - ד"ש מנהי רים, אלי ורונן. לתחריאת בפהרל

ירון נחום יעל מעין השר

א אנסי צביטה - תתקשר עם לאה רוסה/ילל בעלי אבנור, על המשמר.

אהרון היקר - חוק ואמץ ד"ש חמה מהמתנענעים אליך, ז"ל ד"ש יובל, אורנה והלמה פורת, מיתועם.

אברמוביץ איציק איישם - קבל ד"ש חמה בודיעות ובתקנות מיוכבל הנמצאת ביהיעם.

ארטוביץ הנן - ד"ש ונשיי קות מהודים, אורית, לראת ושמר אליה, להתראות בחג הביכורים.

Handwritten note on aged paper with a yellow sticky tab at the top. The text is in Hebrew and appears to be a personal message or a note related to the war.

13-6-67

אגודת אל החברים

החלטנו על שנה בתי הילדים החל
אחריה תתפוס תחנת טל וק.
היה ימים:

אלון - חנה
אלון - נציג
אלה - נחית
אן אגודת - אגודת
אן אגודת - אגודת
אן - אגודת

התחלה אחת בשנה 9. 6. 67
התחלה בשנים האחרים בכתה.

אז הנה ישנה - אגודת
אז הנה ישנה - אגודת

החל אחרי הילדים יבנו אחריהם
בשנה 5. 6. 67 ישנה 3. יהיו הילדים
בכל הילדים אגודת אל החברים.

13-6-67

משגלים וגיון
גיון גללים הגללים

איתן / איתן גללים
א / א / א
אס בגטה / וכו' באגודת
אלי כהן

אק 4
13.6.67

6 איתן. סיון - הילדים הנחמדים.

אלי, איתן, איתן. איתן גללים הקבוצה.
הילדים הנחמדים של הנחמדים איתן.
איתן קבוצה איתן הנחמדים.
איתן איתן איתן איתן.

13-6-67

הודעה
על האגודה

אז מודיעים על האגודה מודיעים.

- אין תורה חד
- אין תחילת אור על התחילת
- אין יודע עם אור ומודיע אור
- התחילת נחמדים למאיל את תחילת האגודה מודיעים.

איתן הודעה

- אין למאיל את התחילת
- בנייה יש תחילת סיון
- התחילת נחמדים בחברת האגודה איתן מודיעים, אז כד כוד מודיעים לתחילת
- אין מודיע אור על התחילת של התחילת. איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע
- איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע איתן מודיע

מרים לוי

נולדה ב - 30.1.1928 בקהיר, מצרים, כבת בכורה לבן ציון (ברנרד) וחפציבה (דורה), אחות לשני אחים. המשפחה שמרה על יהדותה, חגגה את חגי ישראל והלכה לבית הכנסת פעמיים בשנה. שפת הדיבור בבית היתה צרפתית. הילדים למדו בבית ספר אנגלי. כך שבינם לבין עצמם דיברו צרפתית, בבית הספר דיברו אנגלית, עם החברים ברחוב דיברו ערבית ועם הסיבתות דיברו אידיש. מרפי ומשפחתו למדה מרים גרמנית ומאוחר יותר היתה כותבת עבור רפי את המכתבים. וכך נוספה עוד שפה לארסנל השפות העשיר שלה.

מרים שהתאפיינה בכישורי למידה גבוהים וסקרנות רבה, לא זכתה ללמוד באוניברסיטה במצרים, מאחר שבנות בתקופה ההיא לא למדו באוניברסיטה. לדברי אחיה, יגאל, היא הצטערה על כך כל חייה. מגיל צעיר היתה מרים חברה בתנועת השומר הצעיר, פעילות שאיפשרה לה, לדבריה, להתחמק לא פעם ממפגשי שידוכים עם בחורים שמאד לא מצאו חן בעיניה. לבסוף, תחת לחץ משפחתי כבד, נישאה בגיל 19 וילדה את בתה, אביבה. בשנת 49 עזבה את מצרים עם בעלה ועם אביבה הקטנה. הם הגיעו להכשרה במרסיי וכעבור 3 חודשים הגיעו לקיבוץ זיקים. שם עבדה מרים בעיקר בחקלאות, ואף ריכזה את ענף המטעים ואפילו ניסתה להקים מטע מנגו, כשבארץ עוד לא הכירו את הפרי הזה. כעבור זמן מה התגרשה מרים מבעלה וב - 56, כשהיתה אביבה בת 8 ובזיקים לא היו די ילדים בגילה, הגיעו השתיים ליחיעם. אביבה היתה בת 11 ומרים בת 31 כשהן הקימו את משפחתן החדשה עם רפי ובנו דורון. מרים ניסתה במשך השנים, גם ביחיעם, להמשיך לעבוד בחקלאות, אך לצערה ולתיסכולה, בשל היותה אישה, לא ניתן לה להמשיך בחקלאות וגם לא לעשות רישיון על טרקטור. בהמשך עבדה מרים בעבודות שונות, שלעיתים מימשה בהן את כישוריה הגבוהים והשפות הרבות בהן שלטה ולעיתים פחות.

מרים אהבה מאד את קיבוץ יחיעם ועד יומה האחרון זכרה לטובה את העובדה שהקיבוץ קיבל אותה בזרועות פתוחות כאם חד הורית. האהבה הגדולה לקיבוץ, על נופיו וחבריו, ליוותה את רפי ומרים עד יומם האחרון ולצידה הצער על ההתפרקות החברתית של הקיבוץ. שנים רבות היתה מרים אחראית על קניית עוגות לבעלי ימי הולדת עגולים. היתה משקיעה הרבה מחשבה בכתיבת הברכות, באופן אישי לכל אחד ואף היתה שומרת את הברכות, כדי שאם תעניק שוב ברכה לאותו חבר בעוד חמש שנים, תדע מה כתבה לו בעבר. מצד אחד היתה קיבוצניקית מאד נאמנה וציינתנית, ואילו מצד שני היתה מאד פתוחה, קיבלה את האנשים על שונותם וייחודם והפליאה לתאר ולספר, עם קורטוב של הומור ציני, את שרואות עיניה.

דורון והנכדים, הדר, לימור ועידן, מרבים לספר על אהבתה הגדולה של מרים לספרים ולספרות. על החוגים והמפגשים הרבים אליהם נסעה תמיד, על המעבר לקריאה בעברית בלבד, על מנת לשפר את השליטה בשפה, על ההערצה לשיקספיר ולכתביו. אחיה יגאל מספר על החלפות הספרים הייחודיות שהיו נהוגות תמיד בינה לבין אחיה יואל, שנפטר לאחרונה. עוד הם זוכרים שלא היה בבית מצב שאין תשובה לשאלה. מה שלא יודעים, חוקרים ומחפשים, במילונים, בספרים ובהמשך באמצעים דיגיטליים ומוצאים תשובה. הם מספרים באהבה גדולה על בית פרודוקטיבי מאד. על הכנת המטעמים, העוגות והריבות, שעל אף שהיו תמיד אותו דבר, היו תמיד טעימים כל כך. על סבתא שרוקמת וסורגת ומשקיעה בגינה וסבא שבונה צעצועים ומבצע את העבודות הפיזיות יותר. סבתא, הם אומרים, אהבה גם לכתוב ולצייר. היא זו שהצטרפה ראשונה לחוג לציור. סבא בא אחריה, אבל דווקא אצלו נתגלה כישרון גדול והוא קטף את כל התהילה.

הם מדברים על אהבתם שלך הסבים לארח ולאמץ למשפחה, בעיקר אנשים מחו"ל, איתם יכלה מרים לדבר תמיד בשפתם והם הביאו לה ניחוחות ומידע מארצות רחוקות ועל הקשר איתם שנשמר שנים על שנים. עוד היום מציגה לימור את לוח השנה הביתי, בו מופיע שמו של מתנדב שהיה פה לפני שנים, שיש לברכו ביום הולדתו שיחול ביולי.

אבל מעל הכל ויותר מהכל, הם מדברים על האמא - סבתא שהיתה עבורם מרים.

"סבתא", אומר הדר, "היתה בשבילי יותר אמא מאשר סבתא. מגיל 4-5 כבר הייתי יותר אצל הסבים מאשר אצל ההורים והייתי כמו בן שלהם. אני אסיר תודה לה על כל מה שהיא לימדה אותי, על כל ימי הכיף שהיא עשתה לי מחוץ לקיבוץ, על שהיתה שם תמיד תמיד, גם כשהייתי פחות ראוי, היא תמיד נתנה אהבה ללא קץ, ללא תנאי. היא זו שעיצבה את אישיותי ואת מי שאני. עד לפני שני תיים שלוש, לא הייתי יכול לדמיין מצב שאני אמשיך את חיי בלעדיה. רק אחרי שרפי נפטר, הבנתי שהכל מגיע לקיצו. אני לא יודע מה טומן העתיד", אומר הדר, "אבל אני יודע שאני יכול להישען על העבר, עם המורשת שהיא השאירה לי, עם הדרך שלה לראות את הדברים, את העור לם, בעיקר את המשפחה".

"עבורי", אומר דורון, "היא היתה אמא לכל דבר. מצד אחד, כמו כל האמהות בקיבוץ. באותם זמנים, היא לא היתה מחבבת מנשקת, אבל היתה משתתפת בכל אירוע, כינוס, מפגש וכדומה. כך בילדות, בנעורים ובצבא. והיא היתה מאד דאגנית", הוא מדגיש. ואכן, כולם זוכרים את דאגתה העמוקה לדורון במלחמת יום כיפור, כשלא היה איתו קשר והיא יצאה עם מנחם לחפש אותו וכדרכה, גם מצאה.

לימור זוכרת, שכל לילה בשעה 10:00 אחרי שהסתיימה ההשכבה היתה מרים עוברת בכל בתי הילדים של נכדיה ומכסה אותם. היא היתה אומרת: "קיבוץ קיבוץ, אבל קודם משפחה".

"הבית של הסבים", מספרת לימור, "היה תמיד פתוח, תמיד זמין, תמיד מזמין. היא היתה סבתא הכי טובה שיש, מדהימה. אם לא ענינו לטלפון הראשון, היא היתה יוצאת למסע איתורים ומוצאת אותנו בכל מקום בו היינו. היה לה פרוטוקול של כל שיחות הטלפון שלה, עם כל אחד, כדי שתוכל תמיד לאתר, למצוא, לתקשר".

"סבתא ליוותה אותנו מהרגע שפתחנו עיניים", אומר עידן "והיתה מאד משמעותית בכל שלב. היינו מבליים אצל הסבים המון בשעות אחר הצהריים. זה נהיה יותר משמעותי כשאמא חלתה וסבתא ליוותה אותה במאבק הארוך והמייגע שלה ובמקביל גידלה אותנו.

סבתא", הוא מציין וכולם מאשרים, "היתה אישה מאד פתוחה, מאד כנה, מאד רעננה במחשבה. מה שהפמיניסטיות רוצות להיות היום, סבתא כבר מזמן שכחה. גם להיות אמא ואישה, גם להיות דעתנית, גם משכילה".

הסבים, שראו חשיבות גדולה מאד בלימודים והשכלה עזרו מאד לנכדים, כל אחד בתחומים בהם היה חזק יותר, גם בהכנת שיעורי הבית וגם בלימודים גבוהים, בהמשך. מרים, לדבריהם, היתה מאד מתקדמת בכל נושא, התקשורת. למדה מהר ובקלות את כל רזי המחשב,

הפייסבוק והטלפון החכם ושלטה בהם. הם גם זוכרים חברים רבים שהיו באים אל מרים כדי שתתרגם להם מכתבים ומסמכים.

היינו משפחה מטריארכלית, הם אומרים. סבתא היתה ראש השבט. מחברת מקשרת, מכוונת. דאגה מאד לחיבור אל המשפחה המורחבת, גם מהצד שלה וגם מהצד של רפי. אחרי שאביבה נפטרה, מרים ממש לקחה את מקומה. "בשנים האחרונות", מספר עידן, "היו לה מספר משימות, שהיא הבטיחה לאמא שהיא תשלים ועד שתשיג אותן, לא תשחרר. אחת מהן היתה לדאוג שכולנו נקים משפחה ונולד ילדים. אני לא הקלתי עליה ומשכתי את זה עד מאוחר, אבל כשנכנסה לחיינו בת זוגי ליה, סבתא אימצה אותה ממש והיא אכן הלכה בידיעה שתוך כעשרה ימים יולד ילדנו הראשון".

אבל לצד האהבה האינסופית והדאגה המתמדת, הם מציינים, שמרו הסבים היטב על עקרונותיהם. אתה או עובד או לומד. אין אפשרות לחפש את עצמך, להרים רגליים. יש חובות למלא.

עד לפני 3 שבועות, הם מספרים, לא פיספסנו אף ארוחת שישי משפחתית, או אצל סבתא או אצל לימור, כשסבי תא מבשלת, למרות שלמדה לבשל רק בגיל 78, כשנסגר החדר אוכל.

עם הנינים, הם מדגישים, היה לסבים קשר מאד מאד חזק, הם היו עבורם סבתא וסבא לכל דבר, לא סבתא וסבא רבא.

מרים היתה חולה בלימפומה. לאחרונה התחילה לקבל טיפול מאד חזק, שהחליש מאד את המערכת החיסונית שלה והיא חלתה בדלקת ריאות בה נלחמה בעיקשות. פעמיים חזרה בצלילות מלאה, ממצב בו היתה מונשמת ומורדמת וכביכול התאוששה. אך בסופו של דבר הכריעה אותה המחלה.

מרים נפטרה ב - 19 לאפריל, 2017 והיא בת 89. "היא השאירה אותנו משפחה", אומר הדר, "היא עוזבת אותנו כשאנחנו משפחה. המשפחה שלה".

אשרי האדם שהולך מן העולם ומשאיר אחריו מפעל חיים שכזה. משפחה שכזו.

**איתכם, הדר, לימור ועידן ובני משפחותיכם,
נכדים ונינים, דורון והמשפחה, והאח יגאל,
אנחנו נפרדים בצער עמוק ממרים ומבקשים
שתנוח בשלום לצד רפי, באדמת יחיעם.**

סיפורי סבתא

כך קוראת חוה לילון לספרה. ללא כל יומרות, מבלי לחפש יותר מידי. פשוט כך. וכשמו כן הוא. סיפורה של סבתא שבאה ממאד רחוק, על תולדות משפחתה ומשפחתו של סבא יוחנן ז"ל. סיפור חייהם בארץ, סיפור חייהם בקיבוץ

וכך פותחת חוה את ספרה הקדמה:

"כאשר הנכדים הראשונים שלי, אמיר, נטע וורד, היו עדיין ילדים, כל המשפחה היתה מבקרת אותי לעיתים מזומנות ומתארחת אצלי בבית. היה לי מקום להלין את כל המ־שפחה של ערן, בחדר העבודה הקטן, בסלון וגם במיטה נוספת בחדר השינה שלי. ורד היתה בת 4. ככל הילדים, היא לא הלכה לישון מבלי

בסלון, גם הם צוטטו ושמעו. לאחר שנים יהודית אמרה שחשוב שכל המשפחה תכיר את קורות חיי וביקשה ממני להעלות את הדברים על הכתב. יכולתי להיענות לבקשתה רק אחרי שצימצמתי את היקף עיסוקי במינהלה ובעיקר לאחר שהפסקתי את עבודתי שם. כך נולד הספר.

לשם כתיבת הספר לא ערכתי מחקר אודות הנושאים הנזכרים בו. הספר כולו מבוסס על האירועים כפי שאני זוכרת אותם וכידוע, הזיכרון הוא סלקטיבי ובוודאי סו־בייקטיבי.

אמנם אין הנחתום אמור להעיד על עיסתו, אבל קרובי ומכריי טוענים שיש לי זיכרון טוב ושלעיתים אני מזכירה להם אירועים מעברם שהם עצמם כבר שכחו. אני מקדישה ספר זה למשפחתי המורחבת ולכל חבריי בקיבוץ יחיעם".

הספר מכיל סיפורים מרתקים, תמונות ישנות ורסיסי היסטוריה הן כללית, הן מקומית וכמובן אישית. ועשייה ופעלתנות עשירות ומרשימות.

את ספרה מסיימת חוה כך:

"חיי עוד לא הסתיימו. אני לא יודעת כמה שנות חיים עדיין עומדות לפני. עם הפסקת עבודתי במינהלה, למ־עשה נסתיימה תקופת פעילותי הציבורית. עכשיו אני פסיבית, כאשר אני דואגת רק לעצמי וקצת לבני משפחתי. מכיוון שגופי הולך ונחלש, אני תלויה יותר ויותר בעזרתם

של רבים וטובים, קודם כל בני משפחתי ובראשם יורם, שתמיד נמצא פה ומוכן לעזור וגם בפאטי־נה, חברתי הטובה, שמ־טפלת ועוזרת לי בניהול משק הבית שלי.

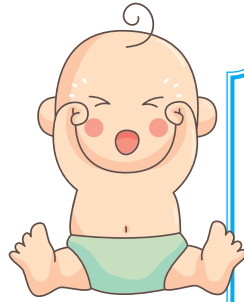
רותי סלע היתה אחת החברות הטובות שלי והיא חסרה לי מאד. באחת השיחות שלנו, שאלנו את עצמנו כיצד אנחנו מסכמות את החיים שלנו, בעיקר בתקופה המשמעותית

ביותר שלהם, שבה חיינו בקיבוץ. הגענו ביחד למסקנה, שלמרות שהחיים שלנו לא היו קלים, הרי אפשר לסכם, שהם היו מלאי עניין, יצירה וסיפוק. בסיכום: חיים טובים ומאושרים".

את הספר ניתן לשאול בספרייה.

שסבתא תשב על המיטה שלה ותספר לה סיפור. יום אחד היא ביקשה: "סבתא, ספרי לי על החיים שלך, איך היה בגרמניה ולמה עלית ארצה?" כמובן שנענית ברצון והת־חלתי לספר. באותו רגע הצטרפו אלינו גם אמיר ונטע. זה הפך להרגל. בכל פעם, כאשר הילדים באו אלי, הם ביקשו לשמוע את המשך הסיפור. כנראה שערן ויהודית, שיסבו

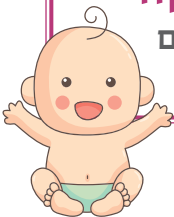
מזל טוב לאריאלה ומוטי וקרט
להולדת אלון
אח לדניאל ושירה
ברכות לסבים בתיה ודב אומנסקי,
לדודים ענת ובני ובני משפחותיהם
ולכל המשפחה המורחבת!

ברכות ואיחולים לבביים
לרואי והילה פפר- שיקלי
להולדת הבת גלי
אחות לעומר ואורי
איחולי שמחה ונחת לסבים שאול ורחלי
ולכל משפחת פפר/עופר הנרחבת!

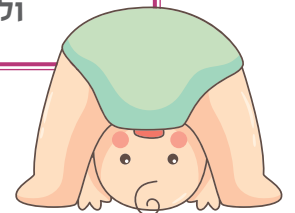
מזל טוב
לכרמית וחיים גולדמברג
להולדת נווה
אח לשלו, הלל וגאיה
המון נחת, בריאות ושמחה!

מזל טוב לסבים
אדם ועליזה לסלו
להורים אלעד ואורית
להולדת מיקה
אחות לתם ונעם

מזל טוב ללייך ועופר פוקס
להולדת הבת תהל
אחות לליאת
נחת, בריאות ושמחה לסבא רבא, אבוש גנז
לסבים, עידית וירון פוקס
ולכל המשפחה המורחבת!

לקארין ועודד טל
ולבנים
עם כניסתכם
לביתכם החדש
בשעה טובה
שמחה, אהבה וברכה!

ברוכים הבאים

יאנה ואבי שוץ והילדים, עם כניסתכם לביתכם (קנו את הבית מעידית ליטני)
כפיר ואפרת כוחן והילדים, עם כניסתכם לביתכם (שנקנה ממשפחת שטילר)

***** מתוך: אלטנוילנד / בנימין זאב הרצל *****

"הרעיון רעיון ישן הוא. הלא הוא:

תקומת מדינת היהודים ארץ ישראל

היא ארץ אבותינו אשר לא נשכחה לעולם.

לזכרה יחרד לב עמנו ולשמעה יבואו רבים.

כל איש מכם נושא עימו מעט מארץ הבחירה.

על כן האמן אאמין

כי יקום דור יהודים חדש ונפלא מן הארץ.

המכבים יקומו לתחיה.

אני חוזר על דברי הראשון:

היהודים אשר ירצו, ישיגו את מדינתם.

הגיעה השעה כי נהיה חופשיים על אדמתנו.

אם תרצו, אין זו אגדה

ואם לא תרצו,

כל אשר סיפרתי לכם,

אגדה הוא ואגדה יוסיף להיות".

אירועי יום הזיכרון ויום העצמאות ה - 69 למדינת ישראל 2017.5-1 | ה' - ו' באייר, תשע"ז

30 אפריל 2017
יום ראשון ד' באייר
תשע"ז

19:50 - נתכנס ברחבת חדר
האוכל ומשם נמשיך לערב
"שרים וזוכרים" בחדר האוכל

טקס יום הזיכרון לחללי
מערכות ישראל

יום שני 1.5 בשעה 10:50
בבית העלמין, נא לא לאחר

יום
הזיכרון
לחללי
מערכות
ישראל
ופעולות
האיבה

יום העצמאות ה-69
למדינת ישראל

יום ד' 1/5/17

בשעה 20:00 מוזמנים לחגוג

החגיגות יחלו **במפקד האש המסורתי** למרגלות המבצר.
מיד לאחר סיום מופע הזיקוקים נעבור להמשך החגיגות
בדשא שמתחת לחדר האוכל שם תתקיים הופעה של
להקת "ריטלין", יופעלו דוכני אוכל משובח ויהיה כיף גדול.
מומלץ להצטייד בבגדים חמים

ערב יום העצמאות - השנה תתבצע מכירת אוכל
בדוכנים שיופעלו ע"י וואפי ענמיה (מחג ה-70
ליחיעם) בפריסה רחבה ובאוכל איכותי.
מכירת המזון בדוכנים בקופונים בלבד.

כתפריט:

שוארמה כולל סלטים ותוספות - 25 ש"ח
קבב כולל סלטים ותוספות - 20 ש"ח
שיפור פריית כולל סלטים ותוספות - 20 ש"ח
צלחת ממולאים (צמחוני) - 15 ש"ח
פיתה בנאבון בתוספת זעתר/לבנה/פלפל - 15 ש"ח
תירס חם - 10 ש"ח
כנאפה - 5 ש"ח

את הקופונים ניתן לרכוש
אצל רבקה חן בדואר.
סוויטס איל במנהלה ואצל
אנשי רחוב רחוב החינוך יעשה
דרך הנהלת החשבונות.

* מי שרכש קופונים ולא ביצע
בהם שיתוש יוכל לקבל זיכוי
בעבורם לאחר החג.
* חשוב לדעת - קופון שווה
ערך לכסף. מי שאיבד/שכח
לא יוכל לקבל בעבורו החזר.

